

D.Tóth Kriszta - Botfül és aranyszáj

2013 június 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az anyám anno a Magyar Rádió Gyermekkórusának tagja volt. Az apámért odavoltak a tanítványai, amikor Máté Péter-dalokat énekelt. A nagynénémnél még mindig nincs jobb énekes-színészn? Magyarországon.

A férjem egyetemistaként egy rockbanda frontembere volt. De amikor én dalolni kezdek, mindenki menekül. Hát

hol van igazság?

Nem is tudom, mikor tudatosult bennem, hogy zenei – vagyis inkább: hangképzési – téren analfabéta vagyok. Azt kisgyerekkorom óta sejtettem, hogy nem az énekhangomból fogok megélni.

Azóta egész biztos vagyok benne, amióta az általános iskolai énekkari válogatás végén (ahová mindenkinek kötelez? volt elmenni) kényszeredett mosollyal köszönte meg a részvételemet a kórusvezet?, akit a következ? nyolc évben csak hátulról láttam. A néz?térr?l, ahogy másoknak vezényelt a színpadon. A húsomba pedig akkor égett bele végérvényesen halálra ítélt kapcsolatom az énekléssel, amikor az egyhetes lányom keserves nyöszörgésbe kezdett annak hallatán, amit én altatódalnak gondoltam.

Az azóta eltelt hét évben csak minimálisat sikerült javítanom a siralmas egyenlegen. Amikor reggelente, az iskolába menet elfeledkezem magamról, néha együtt énekelek a Pet?fi rádióval. Olyankor hirtelen síri csönd támad körülöttem a kocsiban, Lola abbahagyja a csacsogást, és – ezt a perifériális látásommal érzékelem, mert frontálisan ránézni nem merek – rám mered: "Mama! Már megint csinálod! Légy szíves hagyd abba, most." "Persze, persze... Valóban eléggé elítélhet? módon újra kiment a fejemb?l, hogy hol is van az én helyem", gondolom ilyenkor, és elhallgatok. Közben azon morfondírozok, hogy vajon hogy lehet az, hogy az adott dallamot én odabent, a koponyámon belül tökéletesen hallom, de mire hangképz? szerveimen keresztül eljut a külvilágba, valamiféle értelmezhetetlen és fülsért? zenei katyvasszá alakul át.

Felháborító kibabrálás ez az Univerzum részér?l egy olyan emberrel, aki tényleg és komolyan rajong a jó zenéért. Akinek a saját tévém?sorában azok a kedvenc pillanatai, amikor egy-egy beszélgetés után a produkció közben átjárja a testét-lelkét a színpadról érkez? nagybet?s Zene. Például Sebestyén Mártáé. Vagy Bryan Ferry-é. Vagy az Omegáé. Vagy Szakcsi Lakatos Béláé.

De azért fejl?d?képes vagyok ám! Mára eljutottunk odáig, hogy van 3 (azaz három) dal, amit Lola hajlandó t?lem elviselni. S?t, minden este ragaszkodik ahhoz, hogy elénekeljem ?ket, persze szigorúan kettesben, a hálószoba jótékony félhomályában. Ezek pedig, sorrendben, a következ?k: 1. a "Dream a little dream of me" a The Mamas & Papas-tól, 2. a "Száraz tónak nedves partján" cím? gyerekdal, és 3. a Brahms-féle "Lullaby" feldolgozása, amit én az "Édes álmot, jó éjt, amit kis szíved megkért..." kezdet? szöveggel énekelek. Utóbbit anyám dalolta nekünk gyönyör?en minden este, így olyannyira beleégett az agyamba, hogy ha akarnám, sem tudnám elrontani.

Igaz, ha véletlenül napközben, a gyerekszobán kívül zendítek rá, akkor a lányom finoman megkér, hogy várjak estig. Amíg mások nem hallják.

Olykor látja rajtam, hogy elkámpicsorodok az újabb kritika miatt. Akkor odabújik, és belesuttog a fülembe: "Mama, tudod, hogy van ez... Te nem tudsz énekelni. Botfül? vagy. Viszont te mondod a világon a legjobb meséket. Mert aranyszád van!" Hát most ?szintén, lehet rá haragudni?

D.Tóth Kriszta - shopline

Ajánló